

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Stk/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2020200241
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:2020200241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a zo sudcov JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): ALJAZI s.r.o., so sídlom: Vajanského 1955/58, 921 01 Piešťany, IČO: 51 076 845, právne zastúpený: JUDr. Oľga Kudolániová, advokátka so sídlom: Hrobákova 1, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom: Kollárova 8, 917 02 Trnava, IČO: 00 165 719, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OVBP2-2020/031485-003 zo dňa 17. septembra 2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 20S/134/2020-135 zo dňa 30. septembra 2021, takto

rozhodol:

- Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .
- Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Obec Banka (ďalej aj „prvostupňový orgán“ alebo „stavebný úrad“) rozhodnutím č. SUBA 99/2020-R-3 zo dňa 5. júna 2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 106 ods. 3 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) uložila žalobcovi pokutu vo výške 100.000,- EUR za porušenie § 54, § 55, § 58 a § 66 stavebného zákona. Porušenie predmetných ustanovení sa žalobca dopustil tým, že ako právnická osoba oprávnená na podnikanie v dňoch od 2. októbra 2018 do 27. októbra 2018 začal uskutočňovať výstavbu piatich rodinných domov v obci Banka na pozemku parc. č. XXXX/XXX, lokalita M., k. ú. W. bez stavebného povolenia.

2. Stavebný úrad v rámci odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že stavebník si je vedomý porušenia príslušných právnych predpisov. Z miestnej obhliadky vyplynulo, že (I) na pozemku sa uskutočnila výstavba veľkého počtu stavieb bez stavebného povolenia a bez súhlasných vyjadrení a stanovísk dotknutých orgánov, (II) stavby nie sú prístupné z cesty, miestnej alebo účelovej komunikácie, (III) stavenisko nebolo riadne zriadené, (IV) stavby boli postavené v I. a II. ochrannom pásme liečivých prírodných zdrojov a (V) stavebník si vhodnosť základových podmienok mohol overiť aj inými technologickými postupmi ako uskutočňovaním výkopov pre základové pásy a následným zabetónovaním spolu so základovou doskou. Stavebný úrad v rámci prvostupňového rozhodnutia vyhodnotil závažnosť konania žalobcu tak, že tento (I) nepostupoval v zmysle zákona, (II) svojim protiprávnym konaním spôsobil, že nemohli byť vyrubené dane z nehnuteľnosti, (III) konal úmyselne a v prácach pokračoval až do 27. októbra 2018 a (IV) aj iné subjekty napodobňovali jeho konanie. Vo vzťahu k výške pokuty prvostupňový orgán uviedol, že táto zohľadňuje okolnosti veci, má výchovnú, represívnu a preventívnu povahu.

3. Žalovaný rozhodnutím č. OU-TT-OVBP2-2020/031485-003 zo dňa 17. septembra 2020 odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný poukázal na to, že žalobca porušil zákon, pokuta bola udelená v zákonom stanovenej výške a zodpovednosť za správny delikt je svojím charakterom objektívnou zodpovednosťou. V rámci poľahčujúcich okolností žalovaný zohľadnil, že žalobca poskytol stavebnému úradu súčinnosť a že sa priznal. V rámci priťažujúcich okolností poukázal na to, že išlo o uskutočnenie základových dosiek piatich rodinných domov v I. ochrannom pásme liečivých prírodných zdrojov bez vyjadrení dotknutých orgánov a bez preukázania súladu s územným plánom obce a územno-plánovacou dokumentáciou. Pokuta bola žalobcovi udelená v dolnej hranici sadzby stanovenej stavebným zákonom, a teda je primeraná, a to aj z dôvodu, že žalobca svojím konaním svojvoľne predurčil podmienky umiestnenia stavieb, vrátane odstupných vzdialeností od susedných pozemkov.

II. Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Trnave (ďalej len „správny súd“), ktorou sa domáhal jeho zrušenia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, vrátenia veci na ďalšie konanie, priznania náhrady trov konania a priznania odkladného účinku správnej žalobe.

5. V správnej žalobe žalobca namietal, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, nesprávne a nepresvedčivé. Ďalej konštatoval, že odôvodnenie výšky pokuty je len všeobecné a nedošlo k zásahu do verejného záujmu. Poukázal tiež na to, že stavba bola dodatočne legalizovaná a je irelevantný záver žalovaného, v zmysle ktorého ako priťažujúcu okolnosť vyhodnotil to, že nepovolenú stavbu základových dosiek žalobca realizoval v I. ochrannom pásme liečivých prírodných zdrojov v Piešťanoch bez vyjadrenia dotknutého orgánu. Žalobca realizáciu stavby legalizoval dodatočným stavebným povolením, v rámci ktorého mu boli stanovené záväzné podmienky Ministerstvom zdravotníctva SR. Zároveň poukázal na to, že stavba nebola realizovaná v II. ochrannom pásme liečivých prírodných zdrojov, ako tvrdil správny orgán. Žalobcovi nebol známy výpočet výšky pokuty, keďže v dvoch predchádzajúcich rozhodnutiach mu stavebný úrad uložil pokutu za tri delikty, pričom v tu preskúmanej veci šlo len o jeden delikt. Opätovne poukázal na to, že sa k svojmu konaniu doznal a bol plne súčinný. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v čase, keď už bolo zrejmé, že stavby nebudú v rozpore so záujmami susedných pozemkov. Uviedol, že pokuta mu mala byť uložená len za základové dosky a nie za celú stavbu. Žalobca uzavrel, že z napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť mieru ohrozenia verejného záujmu a že žalovaný sa nevysporiadal s otázkou závažnosti správneho deliktu, jeho následkami a okolnosťami, či došlo do zásahu iných práv a dodatočnou legalizáciou stavieb.

6. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe v podstatnom zotrval na argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí, pričom zdôraznil, že bolo preukázané vedomé porušenie zákona, pokuta je primeraná a dodatočná legalizácia stavieb na nezákonnosti konania žalobcu nič nemení.

7. Uznesením č. k. 20S/134/2020-98 zo dňa 10. marca 2021 správny súd priznal správnej žalobe odkladný účinok z dôvodu, že žalobca preukázal hrozbu závažnej ujmy, značnej hospodárskej škody, finančnej škody alebo iného nenapraviteľného následku súvisiaceho s možnými následkami výkonu rozhodnutia.

8. Žalobca v replike v podstatnom zotrval na svojej argumentácii a uviedol, že stavbu začal realizovať bez stavebného povolenia z nevedomosti. Zároveň poukázal na iné právoplatné rozhodnutia žalovaného, ktorými uložil sankciu za obdobné správne delikty, v rámci ktorých udelil pokuty v nižších výškach. Žalovaný teda nerešpektoval zásadu ustanovenú v § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

9. Správny súd rozsudkom č. k. 20S/134/2020-135 zo dňa 30. septembra 2021 správnu žalobu zamietol. Podľa názoru správneho súdu správne orgány postupovali náležite v intenciách právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav s ktorým sa správny súd stotožnil a žalovaný sa s odvolacími námietkami žalobcu náležitým spôsobom vysporiadal. Správny súd zdôraznil, že predpokladom vydania rozhodnutia o uložení sankcie podľa § 106 ods. 3 písm. b) stavebného zákona je preukázanie, že právnická alebo fyzická osoba ako stavebník uskutočňuje stavbu bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním. Zo skutkových zistení správnych orgánov tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú a navyiac nie je ani sporné, že žalobca ako stavebník postavil základové konštrukcie stavby piatich rodinných domov bez stavebného povolenia.

10. Vo vzťahu k dodatočnému povoleniu stavieb správny súd uviedol, že priestupkové konanie a konanie o dodatočnom povolení stavby sú dve samostatné konania, ktoré nemožno spájať, a teda v rámci konania o dodatočnom povolení stavby sa neprejednávajú otázky neoprávneného vykonávania stavby, ale rieši sa len otázka či dôjde k odstráneniu stavby, ktorú stavebník realizuje bez stavebného povolenia, resp. či dôjde k dodatočnému povoleniu takejto stavby, pokiaľ je v súlade s verejným záujmom a územno-plánovacou dokumentáciou.

11. K výške pokuty správny súd uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov (viď rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 3Sžo KS 64/2006 ako aj rozsudok sp. zn. 5Sžo 204/2010) v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový protest (pozn. kasačného súdu, zrejme „myšlienkový proces“), v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob aj čas trvania následkov protiprávneho konania.

12. Podľa názoru správneho súdu napadnuté rozhodnutie v časti odôvodnenia výšky uloženej sankcie splnilo vyššie uvádzané náležitosti, nakoľko zo strany žalobcu došlo k vedomému porušeniu stavebného zákona, ktoré je potrebné kvalifikovať ako závažné proti spoločenské konanie z hľadiska ochrany verejných záujmov chránených stavebným zákonom. Pri preskúmaní výšky uloženej pokuty správny súd dospel k záveru, že uložená pokuta nebola v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchanému priestupku a jeho dôsledkom. Okrem toho uložená pokuta v danom prípade by mala plniť aj preventívnu úlohu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností, najmä v prípadoch ak by dochádzalo k nepovolenej výstavbe na pozemkoch, ktoré nie sú na to určené. Tiež je potrebné zdôrazniť, aby sankcia uložená žalobcovi plnila tak úlohu výchovnú ako aj represívnu a aby v takýchto prípadoch dochádzalo k postihu za protiprávne konanie. V neposlednom rade je tiež potrebné konštatovať, že pri posudzovaní výšky uloženej pokuty správne orgány v danom prípade skúmali závažnosť priestupku spáchaného zo strany žalobcu (vyjadrenú zákonodarcom prostredníctvom výšky novej sankcie), ďalej samotné zavinenie žalobcu (išlo z jeho strany o úmyselné konanie) ako aj rozsah stavby, pričom v danom prípade išlo o stavbu piatich základových konštrukcií rodinných domov.

13. Podľa správneho súdu posúdenie, či procesné, resp. iné pochybenie správneho orgánu je vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je individuálne a je podmienené vždy konkrétnymi okolnosťami toho ktorého prípadu, pričom aby bol žalobca úspešný v konaní, tento musí preukázať, že takáto procesná vada zasiahla do jeho subjektívnych práv. Žalobca v rámci odvolacieho konania namietal zmatečnosť a nepreskúmateľnosť oznámenia o začatí konania vo veci prejednaní správneho deliktu a predvolania na ústne pojednávanie č. SUBA99/2019-OZK-2 zo dňa 14. novembra 2019 z dôvodu, že oznámenie obsahovalo len konštatovanie, že predmetom prejednaní je spáchanie správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. b) stavebného zákona, pričom namietal, že v tomto oznámení správny orgán neuviedol relevantné a rozhodujúce skutočnosti, to znamená akým protiprávnym konaním sa žalobca dopustil spáchania správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. b) Stavebného zákona (špecifikáciu nelegálnej stavby, čas a miesto jej vykonávania), súčasne neuviedol podklady a dôkazy, na základe ktorých dospel k záveru, že konaním žalobcu došlo k spáchaní správneho deliktu. Správny súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že takýmto postupom správneho orgánu došlo k zásahu do subjektívnych práv žalobcu, a to konaním správneho orgánu, ktorý v oznámení o začatí konania vo veci prejednaní správneho deliktu bližšie nekonkretizoval samotný skutok, z ktorého mal byť žalobca obvinený.

14. Správny súd nezistil žiadne dôvody relevantné z hľadiska naplnenia podmienok zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, výška pokuty bola v danom prípade odvodená od rozsahu nepovolenej stavebnej činnosti, keď žalobca postavil bez stavebného povolenia päť základových konštrukcií rodinných domov. Rozhodnutia správnych orgánov súčasne obsahujú všetky podstatné náležitosti vyžadované procesným predpisom (§ 47 Správneho poriadku), a to aj vo vzťahu k odôvodneniu výšky uloženej pokuty a tiež aj s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých sa vedomého porušenia zákona žalobca dopustil, a preto správny súd nepovažoval, vzhľadom na rozsah stavebnej činnosti túto pokutu za neprimerane vysokú.

III. Kasačná sťažnosť

15. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „SSP“) a navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok správneho súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu a vec vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež navrhol, aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania a aby bol kasačnej sťažnosti priznaný odkladný účinok.

16. Sťažovateľ namietal, že tvrdenie správnych orgánov o ohrození verejného záujmu je právne irelevantné, nakoľko stavba bola dodatočne legalizovaná. Správny súd sa nevysporiadal s námietkou, že sťažovateľ začal realizovať stavbu bez stavebného povolenia z nevedomosti. Pokiaľ mali správne orgány

za to, že sťažovateľ konal vedome, mali v napadnutých rozhodnutiach uviesť, na základe akých dôkazov dospeli k takémuto záveru. Sťažovateľ poukázal aj na to, že ani v jednom z napadnutých rozhodnutí nie je konštatované zistenie, že by vykonával opakovanú stavebnú činnosť bez stavebného povolenia, čo by preukazovalo jeho vedomé konanie. Sťažovateľ ďalej namietal, že správny súd sa nevyšporiadal s jeho námietkou, súvisiacou s rozhodovacou praxou žalovaného, kde v 4 konkrétnych prípadoch rozhodol o podstatne nižších sankciách. Opätovne poukázal na § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

17. Podľa sťažovateľa si správny súd protirečí, keď na jednej strane hovorí o opodstatnenosti záveru prvostupňového orgánu, o ohrození verejného záujmu a na druhej strane sám konštatuje, že dodatočná legalizácia stavby je možná len v prípade, pokiaľ je v súlade s verejným záujmom. Sťažovateľ považuje záver správneho súdu o odôvodnení výšky pokuty za nepresvedčivý hlavne z dôvodu, že bolo vydané dodatočné stavebné povolenie, čo mali správne orgány zohľadniť. Sankcia v stanovenej výške je likvidačná a neodôvodnená tak zo strany správnych orgánov, ako aj správneho súdu. Administratívny spis neobsahuje žiaden dôkaz o úmyselnom konaní sťažovateľa. Vzhľadom na to správne orgány, ako aj správny súd, porušili zásadu materiálnej pravdy a v prípade správneho súdu sa jedná o arbitrárny záver. Správny súd tiež porušil zásadu rovnosti strán, pretože prihliadol len na argumenty žalovaného. Záverom sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 265/05 a uzavrel, že odôvodnenie výšky uloženej pokuty zo strany správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

18. Sťažovateľ z opatrnosti podal návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z dôvodu, že vlastníkom spoločnosti je občan arabskej národnosti a pokuta predstavuje 20-násobok základného imania spoločnosti a znamená jeho bezpodmienečnú a faktickú likvidáciu, nakoľko by nebol schopný rozpracovaný a schválený projekt realizovať, dokončiť a už vôbec nie zhodnotiť.

19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV. Posúdenie kasačného súdu

20. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

21. Úvodom kasačný súd uvádza, že v zmysle § 446 ods. 2 písm. c) SSP má kasačná sťažnosť odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania. Vzhľadom na citované ustanovenie preto kasačný súd o návrhu na priznanie odkladného účinku nerozhodol samostatným výrokom, keďže samotné podanie kasačnej sťažnosti v predmetnej veci vyvolalo odkladný účinok ex lege.

22. Vecné námietky sťažovateľa je možné rozdeliť do štyroch okruhov. Prvý okruh smeroval k vyhodnoteniu skutkového stavu, druhý k rozdielnej rozhodovacej praxi žalovaného, tretí k porušeniu zásady rovnosti strán a štvrtý k výške udelenej pokuty.

23. Sťažovateľ v rámci vyhodnotenia skutkového stavu v podstate uvádza, že realizovaním stavieb bez stavebného povolenia neohrozil verejný záujem, že konal v nevedomosti a predmetné stavby boli dodatočne legalizované. V danom prípade podľa kasačného súdu nie je sporné to, že sťažovateľ sa skutočne dopustil protiprávneho konania, čo de facto aj sám sťažovateľ priznal. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že pokuta, ktorá bola sťažovateľovi uložená v zmysle § 106 ods. 3 písm. b) stavebného zákona má objektívny charakter, t. j. právna zodpovednosť sťažovateľa je objektívna, nezávislá na miere zavinenia. V tomto smere zákonodarca formuloval aj dôvodovú správu k stavebnému zákonu (viď osobitnú časť dôvodovej správy k pôvodnému § 101).

24. Vzhľadom na to, že sťažovateľ staval bez stavebného povolenia, čoho si je v plnej miere vedomý, vznikla mu objektívna právna zodpovednosť za jeho konanie, ktorej následkom bolo udelenie pokuty správnymi orgánmi. Jeho zodpovednosti ho nezbavuje ani to, že konal v domnelej nevedomosti a že stavby boli dodatočne legalizované. Od počiatku totiž konal v rozpore so zákonom. Pokiaľ ide o ohrozenie verejného záujmu, stavba bola realizovaná v I. ochrannom pásme liečivých prírodných zdrojov bez vyjadrení dotknutých orgánov, čo samo o sebe svedčí o tom, že verejný záujem na ochrane prírodných zdrojov v danom prípade ohrozený bol. Zároveň stavebný úrad v rámci odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia poukázal napríklad na to, že sťažovateľ svojim protiprávnym konaním spôsobil, že nemohli byť vyrubené dane z nehnuteľnosti, a aj iné subjekty mohli napodobňovať sťažovateľovo konanie. Kasačný súd sa vo vzťahu k uvedenej námietke v plnej miere stotožňuje so závermi správneho súdu a sťažovateľove námietky považuje v tomto smere za nedôvodné.

25. Sťažovateľova námietka, týkajúca sa realizovania stavby bez stavebného povolenia z nevedomosti, nie je akceptovateľná. Sťažovateľ ako právnická osoba má ako predmet podnikania v Obchodnom

registri, okrem iného, zapísané činnosti ako prípravné práce k realizácii stavby a uskutočňovanie stavieb a ich zmien. Tvrdenie, že konal z nevedomosti, je preto zjavne neopodstatnené.

26. Vo vzťahu k námietke, týkajúcej sa odlišnej rozhodovacej praxi žalovaného kasačný súd uvádza, že ani túto nepovažoval za dôvodnú. Sťažovateľ síce poukázal na rozhodnutia, v ktorých žalovaný uložil za obdobné konanie nižšiu pokutu, avšak za iných okolností. V súdnej veci je správna úvaha stavebného úradu pri výške ukladania pokuty riadne odôvodnená. Sťažovateľ nemá právny nárok na to, aby mu bola uložená pokuta v rovnakej výške, ako inému subjektu, pokiaľ zo skutkových okolností vyplýva iná intenzita porušenia zákona a najmä, ak správny orgán svoje závery riadne odôvodní.

27. Kasačný súd zdôrazňuje, že riadne odôvodnenie ukladanej pokuty v prípade správneho trestania je základným predpokladom pre preskúmateľnosť úvahy, ktorou bol správny orgán pri svojom rozhodovaní vedený. Zohľadnenie všetkých hľadísk, ktoré je možné v konkrétnej veci považovať za relevantné, potom určuje mieru zákonnosti stanoveného postihu. Správny orgán je povinný pri ukladaní pokuty presne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodniť, k akým skutočnostiam pri stanovení výšky pokuty prihliadol. Výška uloženej pokuty teda musí byť v každom rozhodnutí dostatočne odôvodnená a musí byť odrazom konkrétnych okolností individuálneho prípadu (mutatis mutandis rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Asan/2/2016 zo dňa 24. januára 2018). Vzhľadom na uvedené kasačný súd konštatuje, že žalovaný v danom prípade postupoval v súlade uvedeným právnym názorom Najvyššieho súdu SR.

28. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa porušenia rovnosti strán, ani túto kasačný súd nepovažoval za dôvodnú. Sťažovateľ len všeobecne tvrdí, že bola porušená rovnosť strán, avšak tento svoj záver žiadnym ďalším spôsobom nešpecifikoval. Kasačný súd nesúhlasí so sťažovateľom, že správny súd prihliadol len na argumenty žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že sa zaoberal žalobnými námietkami sťažovateľa a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil.

29. Vo vzťahu k namietanej výške pokuty kasačný súd uvádza, že z ustálenej judikatúry kasačného súdu vyplýva, že ukládanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci diskrečnej právomoci správneho orgánu, zákonom stanoveného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom upravených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu musí byť aj náležite odôvodnené. Výška pokuty je vecou úvahy správnych orgánov a súd iba skúma, či toto uváženie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom, či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre taký úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Voľná úvaha pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán zvažovať závažnosť porušenia právnych predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu protiprávneho konania, jeho následky, dobu protiprávnosti tak, aby uložená sankcia spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel. Pri zvažovaní výšky pokuty a jej následnom určení je nevyhnutné okrem zákonných predpokladov, prihliadať i na charakter sankcie ako takej, ktorou je jej preventívna a represívna funkcia. Na to, aby sankcia plnila svoju preventívnu funkciu, musí byť jej výška stanovená tak, aby sa sankcionovaná osoba do budúcnosti vyvarovala porušeniu zákonných povinností, ale zasa pri splnení jej represívnej funkcie nie až tak, aby bola neprimeraná vo vzťahu k porušenej povinnosti s ohľadom na okolnosti prípadu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Asan/32/2019 zo dňa 27. apríla 2021).

30. Správne orgány a správny súd uvedené východiská rešpektovali. Sťažovateľ síce tvrdí, že výška pokuty je pre neho likvidačná a predstavuje 20-násobok jeho základného imania, avšak v rámci správneho konania a súdneho konania nešpecifikoval žiadne ďalšie dôvody a nepredložil dôkazy pre podporu týchto svojich tvrdení.

31. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa smerujúce voči nedostatočnému odôvodneniu a nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov, ako aj správneho súdu, kasačný súd ich považuje za nedôvodné. Kasačný súd tiež poukazuje na to, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil myšlienku, že miera dostatočného odôvodnenia rozhodnutia je veľmi subjektívna vo vzťahu k vnímaniu každej jednej osoby (viď rozsudok sp. zn. 2Sžk/43/2018). Kasačný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok obsahoval dôvody, ktoré viedli správny súd k prijatiu výroku rozhodnutia a v konaní pred správnym súdom sa nevyskytli vady, ktoré by mali vplyv na výsledok prijatého rozhodnutia, alebo na procesné práva účastníkov konania.

V. Záver

32. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že dôvody, ktorými sťažovateľ spochybňoval napadnuté rozhodnutie správneho súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v správnom konaní i v žalobe, a s ktorými sa správny súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

33. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že neúspešnému sťažovateľovi ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada zo zákona nevyplýva (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP). Ďalším účastníkom konania kasačný súd náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal, nakoľko im v kasačnom konaní nebola uložená žiadna povinnosť.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Sťažovateľ nemá právny nárok na to, aby mu bola uložená pokuta v rovnakej výške, ako inému subjektu, pokiaľ zo skutkových okolností vyplýva iná intenzita porušenia zákona a najmä, ak správny orgán svoje závery riadne odôvodní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.